

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy České republiky k návrhu Nařízení vlády o základních službách a kritériích významnosti
Č. J.	76/2025
DATUM ZPRACOVÁNÍ	3. 7. 2025
KONTAKTNÍ OSOBA	Jan Proksch
E-MAIL	jproksch@spcr.cz

Svaz průmyslu a dopravy ČR předkládá připomínky k návrhu Nařízení vlády o základních službách a kritériích významnosti. Vycházejí ze zkušeností našich členů s krizovými situacemi. Vzhledem k plnění relativně vysokých požadavků při zařazení na seznam subjektů kritické infrastruktury je důležité kvalitně a promyšleně nastavit systém základních služeb tak, aby zde spadaly ty opravdu významné.

OBECNÉ PŘIPOMÍNKY

1. K materiálu obecně

Požadujeme uvést návrh nařízení vlády do souladu s požadavky Směrnice CER.

Odůvodnění:

Kritéria významnosti pro zařazení poskytovatele základní služby na seznam subjektů kritické infrastruktury v podobě navrhované v předloženém návrhu nařízení vlády nevyhovují požadavkům čl. 6 odst. 2. směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557, ze dne 14. prosince 2022, o odolnosti kritických subjektů a o zrušení směrnice Rady 2008/114/ES (dále jen „Směrnice CER“) a čl. 7 odst. 1 Směrnice CER.

Dle čl. 6 odst. 2 Směrnice CER

členský stát při určování kritických subjektů podle odstavce 1 zohlední výsledky svého posouzení rizik členského státu a strategii a použije všechna tato kritéria:

- a) subjekt poskytuje jednu nebo více základních služeb; (*pozn. odvětvové kritérium*)
- b) na území tohoto členského státu subjekt působí a nachází se tam jeho kritická infrastruktura; a
- c) incident by významně narušil, jak je určeno v souladu s čl. 7 odst. 1, poskytování jedné nebo více základních služeb v odvětvích stanovených v příloze, nebo poskytování jiných základních služeb v odvětvích stanovených v příloze, jež na takové základní službě či takových základních službách závisí. (*pozn. kritérium významnosti*)

Dále dle čl. 7 odst. 1 Směrnice CER

při určování významnosti narušení podle čl. 6 odst. 2 písm. c) (*pozn. tedy při určování kritéria významnosti*)
členské státy zváží tyto okolnosti:

- a) počet uživatelů, kteří jsou závislí na základní službě poskytované dotčeným subjektem;
- b) rozsah, v němž jiná odvětví a pododvětví stanovená v příloze závisí na dotčené základní službě;
- c) možný dopad incidentů, pokud jde o jejich intenzitu a délku trvání, na ekonomické a společenské činnosti, životní prostředí, veřejnou bezpečnost a bezpečnost obecně nebo na zdraví obyvatelstva;

- d) tržní podíl tohoto subjektu na trhu s dotčenou základní službou či službami;
- e) území, které by mohlo být incidentem ovlivněno, včetně případných přeshraničních dopadů, s přihlédnutím ke zranitelnosti spojené se stupněm odloučení určitých typů území, jako jsou ostrovní či vzdálené regiony nebo horské oblasti;
- f) důležitost subjektu, pokud jde o udržování dostatečné úrovně dané základní služby, s přihlédnutím k dostupnosti alternativních způsobů poskytování této základní služby.

Dále dle čl. 7 odst. 2 Směrnice CER

Členský stát bez zbytečného odkladu po určení subjektů kritické infrastruktury předloží Komisi (za c)) jakékoli mezní hodnoty použité k upřesnění jednoho nebo více kritérií dle čl. 7 odstavce 1.

Sohledem na výše uvedené lze konstatovat, že navrhovaná kritéria významnosti u vícero činností **nerespektují požadavky Směrnice CER při určování významnosti narušení a nepředstavují kritéria významnosti dle požadavků směrnice**. Naopak jsou ve vícero případech pouze opakováním odvětvových kritérií vyjádřeným opisem provozované činnosti.

Zejména upozorňujeme, že dle ustanovení čl. 6. odst. 2 Směrnice CER je členský stát při určování subjektů kritické infrastruktury povinen použít všechna kritéria předpokládaná směrnici a stanovit kritéria významnosti tak, aby odpovídala taxativnímu výčtu okolností uvedených v čl. 7 odst. 1 Směrnice CER.

Tato připomínka je zásadní.

2. K materiálu obecně

Navrhované znění přílohy k nařízení vlády představuje nadbytečnou regulaci, tzv. *gold-plating*, když mezi subjekty kritické infrastruktury řadí mimo jiné (i) provozovatele nejméně 200 veřejných čerpacích stanic v rámci jedné sítě čerpacích stanic na území České republiky a (ii) provozovatele nejméně 100 prodejen potravin v rámci jedné sítě o rozloze prodejní plochy jednotlivých prodejen nejméně 200 m². Ani jeden z těchto subjektů přitom mezi subjekty kritické infrastruktury neřadí směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557 ze dne 14. prosince 2022 o odolnosti kritických subjektů a o zrušení směrnice Rady 2008/114/ES (dále jen „Směrnice“), již by měl transponovat, bude-li přijat zákon o odolnosti subjektů kritické infrastruktury a o změně souvisejících zákonů (zákon o kritické infrastruktuře), na jehož základě by mělo být vydáno toto navrhované nařízení vlády.

Je tak navíc činěno bez uvedení důvodu, proč mělo k zahrnutí těchto subjektů mezi subjekty kritické infrastruktury dojít, případně hlubší analýzy parametrů zvolených pro jejich zahrnutí.

Pokud by bylo navrhované nařízení včetně přílohy v této podobě přijato, došlo by k významnému zásahu do práv, ale zejména do povinností těchto subjektů, stejně jako ke zvýšení jejich administrativní zátěže a nákladů a k ohrožení jejich konkurenceschopnosti, a to bez konkrétního pozitivního dopadu na odolnost kritické infrastruktury.

Pokud by navrhovatel trval na zahrnutí uvedených subjektů mezi subjekty kritické infrastruktury alespoň v nějaké míře, bylo by namísto automatického zařazení vhodnější uvažovat o dobrovolných dohodách s dotčenými subjekty, případně o stanovení povinnosti provedení opatření směřujících k zajištění větší

odolnosti v případě, že by k tomu byly dostatečnou analýzou podložené důvody (lze předpokládat, že by bylo zahrnuto významně nižší množství subjektů).

Tato připomínka je zásadní.

3. K materiálu obecně

Zařazením dotčených subjektů mezi subjekty kritické infrastruktury v příloze Návrhu nařízení vzniká těmto subjektům řada nových povinností podle zákona o kritické infrastruktuře.

Např. v oblasti vodní dopravy zákon o kritické infrastruktuře stanoví subjektům kritické infrastruktury rozsáhlé povinnosti, nevybavuje je však žádnými pravomocemi, kterými by mohly zajistit řádnou správu kritické infrastruktury, jak ji zákon požaduje. **Subjekty kritické infrastruktury tak nebudou mít žádné zákonné oprávnění**, na jehož základě by mohly účinně prosazovat kupříkladu opatření dle § 15 zákona o kritické infrastruktuře a vymáhat jejich dodržování.

Na tom nic nemění ani zákon o vnitrozemské plavbě, který dotčeným subjektům dává jen oprávnění k udílení pokynů směřujících k zajištění bezpečného provozu subjektům nacházejícím se v přístavu (§ 7 odst. 5 zákona o vnitrozemské plavbě) – vymahatelnost tohoto ustanovení je zároveň mizivá kvůli absentující zákonné sankci za neuposlechnutí pokynu či jiných donucovacích prostředků. Pokud subjekty nacházející se v přístavu neuposlechnou pokyn dotčených subjektů, nemají dotčené subjekty žádnou možnost, jak dodržení pokynu vynutit, kromě zcela neefektivního vynucení prostřednictvím roky trvajícího soudního řízení.

Dotčeným subjektům již nyní plnění povinností plynoucích ze zákona o vnitrozemské plavbě komplikuje přehlíživý postoj veřejné správy. Zmínit lze například četná povolená řízení dle stavebního zákona, při nichž není vůbec brána v potaz nutnost zajistit neomezenou dopravní dostupnost přístavů. Dále jde o řadu opatření obecné povahy, kterými je stanovována místní úprava provozu na pozemních komunikacích sloužících k zajištění přístupu do přístavů, která dopravní dostupnost přístavů v podstatě vylučuje, a kterým se tak musí dotčené subjekty neustále bránit svými námitkami, a dokonce i soudní cestou.

Ohled na nutnost plnit povinnosti související s provozem pozemní části přístavů – natožpak přístavů s ochrannou funkcí – není brán ani v „nejvyšších patrech“, kdy příkladem za všechny je nyní projednávaná novela vyhlášky č. 79/2018 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území a jejich dokumentace. Novela vyhlášky neúměrně a nesprávně rozšiřuje vymezení aktivních zón záplavového území, do nichž by nově měly spadat i pozemky přístavů. Dotčené subjekty tak v souvislosti s rozvojem přístavů budou *de facto* omezeni pouze na realizaci staveb přímo souvisejících s vodním tokem, kterými však nejsou ani zdaleka všechny stavby přístavu dle § 2 písm. g) zákona o vnitrozemské plavbě. Další rozvoj přístavů – a zejména posilování jejich ochranné funkce – tak navzdory silnému veřejnému zájmu bude prakticky znemožněn, a to přes to, že k omezení budování přístavní a jiné dopravní infrastruktury z pohledu povodní není důvod.

Přes popsané příklady, kterými orgány veřejné správy komplikují dotčeným subjektům plnění povinností plynoucích ze zákona o vnitrozemské plavbě, je to právě veřejná správa, která nyní řadí dotčené subjekty mezi subjekty kritické infrastruktury a zakládá jim tak řadu nových povinností.

Nedodržení těchto povinností má být zároveň postihováno drakonickými pokutami, které mohou dosahovat výše až 50 000 000 Kč (popř. až 1,5 % čistého ročního obrátu v předchozím účetním období).

Kvůli právě popsaným postupům veřejné správy již nyní dotčené subjekty musejí vynakládat enormní úsilí, aby zajistily, že budou schopny plnit povinnosti plynoucí ze zákona o vnitrozemské plavbě. Zařazení dotčených subjektů z oblasti vodní dopravy mezi subjekty kritické infrastruktury by ve svém důsledku rozsah těchto povinností ještě rozšířilo a jen ještě ztížilo již tak náročný provoz přístavů. **Rozsah těchto nových**

povinností spolu s výší pokut za jejich neplnění, a tím pádem i zahrnutí dotčených subjektů z oblasti vodní dopravy mezi subjekty kritické infrastruktury, nelze v žádném případě považovat za přiměřené.

Povinnosti stanovené zákonem o kritické infrastruktuře nadto překračují rozsah povinností vyjmenovaných ve směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2557 ze dne 14. prosince 2022 o odolnosti kritických subjektů a o zrušení směrnice Rady 2008/114/ES, kterou zákon o kritické infrastruktuře transponuje. Jde kupříkladu o manažera kritické infrastruktury jakožto zcela novou funkci v subjektu kritické infrastruktury a podrobnou úpravu jeho činnosti (unijní směrnice hovoří jen v obecnosti o styčné osobě pro účely kontaktu s příslušnými orgány, což může být například i stávající zaměstnanec s přehledem o provozu dané infrastruktury, nemusí jít o zcela nového zaměstnance se specifickou odborností). **I to svědčí o nepřiměřenosti povinností dle zákona o kritické infrastruktuře.**

Plnění povinností dle zákona o kritické infrastruktuře bude pro subjekty kritické infrastruktury mimořádně nákladné. Budou muset provádět posouzení rizik, zpracovávat plán odolnosti, přijímat opatření k zajištění odolnosti, vytvořit zcela novou funkci manažera kritické infrastruktury, účastnit se cvičení k ověření odolnosti atd. A to vše pod hrozbou extrémně vysokých pokut. V souvislosti s tím zdůrazňujeme nepřiměřenost stanovování takových nových povinností i s ohledem na skutečnost, že dotčené subjekty kritické infrastruktury jsou subjekty soukromého práva, kterým stát ani žádným způsobem nepřispívá na jejich provoz, ani zajištění ochranné funkce, kterou nadto dle zákona o vnitrozemské plavbě musejí poskytovat uživatelům plavidel v době povodní zdarma.

Jak plyne z důvodové zprávy k zákonu o kritické infrastruktuře (důvodová zpráva Návrhu nařízení na ni v tomto směru odkazuje), počet subjektů kritické infrastruktury se v důsledku nové úpravy více než zdvojnásobí. Nové povinnosti tak budou dopadat na nezanedbatelné množství subjektů. Otázka finančních dopadů na tyto subjekty a to, zda vůbec disponují dostatečnými finančními prostředky k zajištění plnění nově stanovených povinností, ale nebyla v důvodové zprávě zákona o kritické infrastruktuře dostatečně zhodnocena. Důvodová zpráva je v tomto ohledu jen velmi obecná.

Lze důvodně předpokládat, že finanční dopady nové právní úpravy budou dalekosáhlé a budou dopadat na značné množství subjektů (včetně těch menších s nižšími finančními možnostmi) – to ostatně přiznává sama důvodová zpráva zákona o kritické infrastruktuře. Zákon o kritické infrastruktuře, ani Návrh nařízení na tuto skutečnost přitom nijak nereagují a nezavádějí žádný mechanismus, kterým by bylo razantní zvýšení nákladů subjektům kritické infrastruktury alespoň částečně kompenzováno z rozpočtu státu, k zajištění jehož bezpečnosti ostatně celá nová právní úprava slouží. **I v tom je navrhovaná nová právní úprava nepřiměřená.**

Tato připomínka je zásadní.

4. K Důvodové zprávě

Navrhujeme lépe specifikovat, k jaké základní službě se vysvětlení jednotlivých kritérií vztahuje, např. K příloha odvětví I. Energetika, pododvětví A. Elektřina, bod 1.

Důvodová zpráva ve zvláštní části obsahuje nadpisy pro jednotlivé body nařízení vlády, ale názvy jsou matoucí a není jasné, k jaké základní službě se bod na první pohled vztahuje, např. „K označení přílohy příloha“; „K příloha označení přílohy bod 6“

Tato připomínka je zásadní.

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

5. K části I. Energetika, B. Dálkové vytápění a chlazení

Požadujeme provést v textu následující změny:

Kritéria významnosti pro základní službu

1. Poskytování dálkového vytápění nebo dálkového chlazení

a) Držitel licence na výrobu tepelné energie podle energetického zákona, který provozuje **zařízení zdroj tepelné energie** o celkovém instalovaném tepelném výkonu nejméně 500 MWt, **nebo**

b) držitel licence na rozvod tepelné energie podle energetického zákona, k jehož **soustavě rozvodnému tepelnému zařízení je přímo nebo prostřednictvím návazných distributorů tepelné energie** připojeno nejméně **750 1000** odběrných míst, **nebo**

~~c) držitel licence na rozvod tepelné energie podle energetického zákona, k jehož soustavě je připojeno nejméně 20 000 domácností.~~

Odůvodnění:

Pro jednoznačnost vymezení povinných subjektů je především potřeba pracovat s pojmy uvedenými v § 2 odst. 2 písm. c) energetického zákona:

1. distributorem tepelné energie osoba, která má vlastnické nebo užívací právo k rozvodnému tepelnému zařízení, kterým se tepelná energie dopravuje nebo transformuje a dodává k dalšímu využití jiné fyzické nebo právnické osobě,

11. rozvodným tepelným zařízením zařízení pro dopravu tepelné energie tvořené tepelnými sítěmi, předávacími stanicemi a tepelnými přípojkami; předávací stanice nebo tepelná přípojka jsou částí rozvodného tepelného zařízení v případě, že k nim má distributor tepelné energie vlastnické nebo užívací právo; částí rozvodného tepelného zařízení jsou s ním související řídicí a zabezpečovací systémy a systémy přenosu dat,

13. zdrojem tepelné energie zařízení včetně nezbytných pomocných zařízení a stavebních částí, v němž se využíváním paliv nebo jiné formy energie získává tepelná energie, která se předává teplonosné látce,

Dále je potřeba vzít v úvahu, že soustava zásobování tepelnou energií (viz definice v energetickém zákonu) může být ve vlastnictví více subjektů, z nichž každý provozuje své rozvodné tepelné zařízení, na které má vydanou licenci na rozvod tepelné energie, a tato rozvodná tepelná zařízení na sebe navazují. Kritérium počtu odběrných míst je ovšem potřeba posuzovat za celou soustavu zásobování tepelnou energií, a tedy brát v úvahu návazné distributory tepelné energie. Bylo by nelogické, aby páteřní rozvod tepla, ke kterému ale nejsou připojená odběrná zařízení, nebyl součástí kritické infrastruktury, kterou by byla až další část soustavy (může být majetkem jiného subjektu) k níž již odběrná místa připojená jsou.

Počet 750 odběrných míst se jeví jako velmi nízký ve srovnání s distribucí elektřiny, kde je kritérium stanoveno na 90 tisíc odběrných míst. Zatímco v elektroenergetice je odběrné místo jednotlivý byt, v teplárenství je to celá budova, i tak by se při snaze o zachycení srovnatelného počtu domácností v závislosti na průměrném počtu bytů v budově muselo v teplárenství jednat přinejmenším o jednotky tisíc odběrných míst. Navrhujeme proto posunout kritérium alespoň na 1000 odběrných míst. Je potřeba brát v úvahu, že zpravidla ne všechna

odběrná místa daného rozvodného tepelného zařízení jsou bytové domy, na teplárny jsou také obvykle připojeny budovy terciální sféry – školky, školy, zdravotní střediska, úřady, obchody apod.

Kritérium počtu připojených domácností není v praxi možné exaktně vyhodnotit. Provozovatel rozvodného tepelného zařízení má vztah pouze se svými zákazníky, kterými jsou vlastníci budov, společenství vlastníků jednotek, družstva apod. Tito zákazníci ale nemají žádnou povinnost poskytovat držiteli licence na rozvod tepelné energie informace o počtu domácností, které v dané budově žijí. Provozovatel rozvodného tepelného zařízení tak může počet zásobovaných domácností pouze odhadovat z různých nepřímých indicií, ale přesnou exaktní a ověřitelnou informaci nedisponuje a tuto informaci nemá k dispozici ani státní správa. Požadujeme proto toto kritérium jako v praxi neaplikovatelné vypustit.

Tato připomínka je zásadní.

6. K části I. Energetika, C. Ropa, bod 6. Skladování a přeprava pohonných hmot

Požadujeme vypustit bez náhrady.

Odůvodnění:

S návrhem nelze souhlasit, jelikož zahrnutí sítí čerpacích stanic do kritické infrastruktury by představovalo enormní administrativní, finanční i jinou zátěž jak pro jejich provozovatele – např. co se týče hodnocení rizik, provádění cvičení, přijímání opatření k zajišťování odolnosti. Stejně tak by byly zatížené i státní subjekty, jejich součinnost je pro zajišťování odolnosti kritické infrastruktury nezbytná.

Jedná se o ustanovení zcela nad rámec směrnice CER a o jednoznačný gold-plating. Nadto jde o gold-plating, jehož důsledkem je uvalování dalších (značných) povinností na adresáty právního předpisu, s čímž nelze souhlasit. Návrh je tímto také v příkrém rozporu se závazky ke snižování byrokracie a míry regulace, které zástupci vlády vůči průmyslu opakovaně činí.

Čerpací stanice nejsou zahrnuty v současné právní úpravě (nařízení vlády č. 432/2010 Sb.). Důvodová zpráva neposkytuje dostatečné – resp. jakékoliv – odůvodnění aktuálního zahrnutí tohoto bodu, což ze strany předkladatele považujeme za naprosto nepřijatelné, když se jedná o úpravu, která jde naprosto zásadně nad rámec směrnice a její záběr je buď extrémně široký (pokud by se skutečně jednalo o celou síť) nebo extrémně neurčitý (pokud by ze sítě měly být jako součást kritické infrastruktury pouze vybrané čerpací stanice).

Tato připomínka je zásadní.

7. K části II. Doprava, A. Letecká doprava odst. 2

Navrhujeme, aby u tohoto bodu byly stanoveny mezní hodnoty, které jednoznačně určí významnost z hlediska kapacity mezinárodních letišť.

Odůvodnění:

Podle stávajícího textu by do seznamu spadalo mnoho letišť, pravděpodobně i ta, která na seznamu být nemusí. Tyto kapacity lze typicky determinovat pomocí dvou povinně sledovaných hodnot. Jedná se o počet přepravených cestujících, který může upřesnit pohled na kapacitu terminálů nebo významnost letiště z pohledu počtu osob, které letiště využily. Dále pak počet pohybů letadel (vzlety a přistání), který může ukazovat kapacitu pohybových ploch, ale především vytížení z pohledu objemu provozu. Toto je možné

popsat také ročním objemem MTOW realizovaného provozu na daném letišti. Pro představu uvádíme číselné srovnání dvou mezinárodních letišť, které v popsanych parametrech dosahují nejvyšších hodnot.

2024	Počet odbavených cestujících	Počet pohybů letadel
Letiště Václava Havla Praha	16,8 mil.	134 tis.
Letiště Brno-Tuřany	750 tis.	26 tis.

Tato připomínka je zásadní.

8. K části II. Doprava, A. Letecká doprava odst. 2., písm. a)

Žádáme vysvětlit následující podmínku:

„...které má dostatečnou kapacitu pohybových ploch a terminálu.“

Odůvodnění:

Podle tohoto pohledu mohou i některá největší letiště v ČR prohlásit a případně doložit, že nemají dostatečnou kapacitu terminálů. Ze seznamu pak tedy vypadávají? Naopak např. Karlovy Vary (nebo jakékoliv jiné letiště v ČR) mají kapacit dostatek a v seznamu zůstávají? Co je zamýšleno touto podmínkou?

Tato připomínka je zásadní.

9. K části II. Doprava, A. Letecká doprava odst. 2., písm. b)

Upozorňujeme na následující podmínku:

„subjekt provozující pomocné služby a zařízení související se zajištěním provozu mezinárodního letiště způsobilého přijetí letu podle přístrojů“.

Odůvodnění:

Do seznamu spadnou nejen handlingové společnosti, ale třeba i takový Český hydrometeorologický ústav nebo všechny organizace a třetí strany, které se dodavatelsky podílejí na zajištění bezpečného provozu letiště. Těch může být opravdu mnoho, teoreticky i ze zahraničí.

Tato připomínka je zásadní.

10. K části II. Doprava, B. Železniční doprava, odst. 1. Služby nákladní a osobní železniční dopravy, písm. b)

Požadujeme změnit hodnotu ze 4 % na 10 %.

Odůvodnění:

Navrhujeme stanovit takovou hodnotu, která bude lépe reflektovat významnost základní služby pro účely určení kritickou infrastrukturou. Směrnice CER ve své příloze č. 1 nestanoví konkrétní hodnotu, na jejímž základě by měla být kritická infrastruktura v oblasti železniční dopravy určena. Tuto prahovou hodnotu mohou určit členské státy tak, aby naplnily účel směrnice CER.

Tato připomínka je zásadní.

11. K části II. Doprava, C. Vodní doprava, odst. 1 Služby vnitrozemské, námořní a pobřežní osobní a nákladní vodní dopravy písm. b)

Žádáme, aby v příloze Návrhu nařízení nebyl uveden provoz nákladní vodní dopravy. S ohledem na rozsah regulace zákona o vnitrozemské plavbě a jeho prováděcích právních předpisů nevidíme jako účelné řadit provoz nákladní vodní dopravy mezi základní služby, nadto když mezi ně není řazena ani například nákladní doprava silniční jako taková.

Odůvodnění:

Podle části II. C odst. 1 písm. b) přílohy Návrhu nařízení má být poskytovatelem základní služby „*provozovatel vnitrozemské, námořní nebo pobřežní osobní nebo nákladní vodní dopravy, [...] jehož průměrná hmotnost přepraveného nákladu za rok je nejméně 3000 tun, za období posledních tří let*“.

Navržený limit minimální průměrné hmotnosti přepraveného nákladu, který má být rozhodný z hlediska zařazení poskytovatele na seznam subjektů kritické infrastruktury, považujeme **za nepřiměřeně nízký**.

Limitu 3000 tun přepraveného materiálu se běžně dosahuje i při objemech relativně nižší přepravy, která není z hlediska zajištění bezpečnosti státu a plnění funkcí kritické infrastruktury nijak zásadní. Limitu 3000 tun lze snadno dosáhnout již při pouhých třech převozech plavidly o nosnosti 1000 tun.

V důvodové zprávě Návrhu nařízení zároveň přitom není nijak osvětleno, proč byl zvolen právě tento limit. Ohledně tohoto kritéria je důvodová zpráva Návrhu nařízení čistě popisná a opakuje text přílohy Návrhu nařízení. Důvodová zpráva tedy vůbec nepodává vysvětlení, proč má mít vodní doprava dosahující tohoto limitu přepraveného materiálu význam základní služby ve smyslu zákona o kritické infrastruktuře.

Kromě toho považujeme zařazení provozování nákladní vodní dopravy mezi základní služby **za diskriminační a věcně neodůvodněné**. Návrh nařízení totiž výslovně stanoví, že základní službou je provozování nákladní vodní dopravy nad stanovený hmotnostní limit přepravovaného zboží, avšak v porovnání s tím například provozování nákladní silniční dopravy mezi základní služby vůbec nezařazuje. Tato rozdílná úprava není v důvodové zprávě Návrhu nařízení jakkoli zdůvodněna, chybí jakákoliv analýza nebo komparativní úvaha, která by rozdíl v přístupu ospravedlňovala.

Z hlediska reálného objemu přepravovaného nákladu přitom není pochyb o tom, že nákladní silniční doprava hraje v České republice – i v Evropské unii jako celku – zcela zásadní roli. Většina nákladní přepravy se realizuje právě po silnicích. Objem nákladu přepravovaného po silnicích mnohonásobně převyšuje objem nákladu přepravovaného po vodních cestách. Silniční síť je navíc v České republice dobudovanější a v mnohem lepším stavu než vodní cesty. **Z těchto důvodů je tak zjevně neopodstatněné a diskriminační, že je právě nákladní vodní doprava řazena mezi základní služby.**

Především ale nepovažujeme za vhodné a nutné vůbec řadit nákladní vodní dopravu mezi základní služby ve smyslu zákona o kritické infrastruktuře, jelikož bezpečnost a odolnost vodní dopravy je již dostatečně zajištěna prostřednictvím povinností vyplývajících ze zákona o vnitrozemské plavbě.

Zmínit lze kupříkladu povinnost provozovat jen takové plavidlo, které splňuje podmínky technické způsobilosti (§ 9 odst. 1 písm. c), popř. odst. 3). Plavidlo přitom splňuje podmínky technické způsobilosti, jen pokud jsou plavidlo, jeho zařízení a vybavení v souladu s technickými požadavky na bezpečnost plavebního provozu a ochranu života a zdraví člověka a životního prostředí stanovenými vyhláškou č. 334/2015 Sb. (§ 9 odst. 6). Technickou způsobilost plavidel ověřuje příslušný plavební úřad (§ 10). Plavidlo musí být provozováno jen v souladu s podmínkami vymezenými v platném osvědčení plavidla nebo obdobném dokladu (§ 9 odst. 1 písm. b)).

Plavební provoz je podrobně regulován v § 22-32e zákona o vnitrozemské plavbě a ve vyhlášce č. 67/2015 Sb. Zákon o vnitrozemské plavbě stanoví, kdy je plavba z bezpečnostních důvodů zakázána, a umožňuje plavebnímu úřadu v zájmu zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na vodní cestě regulovat plavební provoz (§ 22-22b). Zákon o vnitrozemské plavbě detailně upravuje povinnosti provozovatelů a vlastníků

plavidel (zejm. § 23-23a) a požadavky na odbornost a způsobilost jednotlivých členů posádky plavidel a odborníků na plavidlech (§ 24-27a), které jsou dále rozvedeny ve vyhlášce č. 42/2015 Sb. Dále zákon o vnitrozemské plavbě stanovuje povinnosti účastníků plavebního provozu, vůdce plavidla a členů posádky a odborníků na plavidle.

Provozování vodní dopravy je upraveno v § 33-37 zákona o vnitrozemské plavbě. Zákon stanoví požadavky na odbornou způsobilost provozovatele vodní dopravy, práva a povinnosti provozovatele, upravuje přepravu nebezpečných věcí.

Tato připomínka je zásadní.

12. K části II. Doprava, C. Vodní doprava, odst. 2 Provoz, správa a údržba přístavů a přístavních zařízení a provoz děl a zařízení v rámci přístavů

Žádáme Návrh nařízení upravit tak, že v jeho příloze nebude mezi základními službami zahrnut provoz veřejných přístavů s ochrannou funkcí.

Odůvodnění:

Příloha Podle části II. C. odst. 2 přílohy Návrhu nařízení bude poskytovatelem základní služby, který bude zařazen na seznam subjektů kritické infrastruktury, „*provozovatel veřejného přístavu, který zajišťuje svým umístěním na vodní cestě nebo stavebními úpravami bezpečné stání plavidla a možnost bezpečného přístupu na plavidlo v případě vysokého vodního stavu, zámrazy nebo chodu ledu podle zákona o vnitrozemské plavbě.*“ To odpovídá definici přístavu plnícího ochrannou funkci ve smyslu § 6 odst. 2 zákona o vnitrozemské plavbě.

Lze tedy shrnout, že všichni provozovatelé veřejných přístavů s ochrannou funkcí budou po nabytí účinnosti zákona o kritické infrastruktuře a Nařízení poskytovateli základních služeb ve smyslu zákona o kritické infrastruktuře a budou zařazeni na seznam subjektů kritické infrastruktury.

To považujeme **za nepřiměřené a v kontextu českého právního řádu i za nadbytečné.**

Účelem Nařízení je stanovit ty základní služby, které jsou klíčové pro zajištění bezpečnosti státu a jejichž kontinuitu, odolnost a stabilitu je třeba zejména za krizových událostí zajistit. Za tím účelem stanoví zákon o kritické infrastruktuře specifické povinnosti, které musejí poskytovatelé takto vymezených základních služeb plnit.

V případě veřejných přístavů s ochrannou funkcí je však tohoto účelu dosaženo již díky stávající právní úpravě v podobě zákona o vnitrozemské plavbě. Podle zákona o vnitrozemské plavbě lze pozemní část přístavu provozovat jen na základě povolení plavebního úřadu (§ 6 odst. 3). V povolení plavební úřad stanoví podmínky provozování pozemní části přístavu, které slouží k zajištění bezpečnosti a plynulosti plavby a k ochraně životního prostředí (§ 6 odst. 6) – je jimi tedy zajištěna i schopnost přístavu plnit ochrannou funkci. Provozovatel pozemní části přístavu je dle zákona o vnitrozemské plavbě povinen provozovat pozemní část přístavu po celou dobu platnosti povolení a udržovat ji ve stavu umožňujícím bezpečný plavební provoz v přístavu (§ 7 odst. 1 písm. a)). Dále je provozovatel povinen zveřejnit informace o druhu a rozsahu poskytovaných služeb (§ 7 odst. 1 písm. b) bod 4.) či má povinnost spolupracovat se správcem dané vodní cesty při zajišťování bezpečného provozu přístavu (§ 7 odst. 3). Na základě jednotlivých povolení provozování pozemní části přístavu vydaných Státní plavební správou jsou dotčeny subjekty povinny vydávat provozní řády, které mimo jiné upravují postup uživatelů přístavů při kolísání vodní hladiny. Podle § 71 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, dotčené subjekty nadto zpracovávají povodňové plány. Oba dokumenty tak dostatečně zajišťují připravenost na krizové stavy.

Vše vypovídajícím důkazem o dostatečnosti stávající právní úpravy jsou povodňové proběhlé v minulosti. Přístavy s ochrannou funkcí během těchto stavů vždy řádně plnily svou ochrannou funkci a zajišťovaly

bezpečné stání plavidlům. To jasně ukazuje, že **již stávající právní úprava je dostačující a adekvátně zajišťuje připravenost daných přístavů plnit ochrannou funkci v době, kdy je jí třeba.**

S ohledem na to jsme přesvědčeni, že **pro zařazení provozu veřejných přístavů s ochrannou funkcí na seznam základních služeb v příloze Návrhu nařízení není dán důvod**, a to i vzhledem k jejich významně méně frekventovanému využití v porovnání např. se silniční nákladní dopravou. Proto žádáme, aby byl Návrh nařízení **upraven tak, že v jeho příloze nebude mezi základními službami zahrnut provoz veřejných přístavů s ochrannou funkcí.**

Pokud by měl přesto být provoz veřejných přístavů s ochrannou funkcí v příloze Návrhu nařízení zahrnut mezi základními službami, je třeba část II. C odst. 2 přílohy Návrhu nařízení **přeformulovat** následovně:

„provozovatel veřejného přístavu s ochrannou funkcí ve vztahu k době, kdy přístav aktivně zajišťuje svým umístěním na vodní cestě nebo stavebními úpravami bezpečné stání plavidla a možnost bezpečného přístupu na plavidlo během vysokého vodního stavu, zámrazy nebo chodu ledu podle zákona o vnitrozemské plavbě.“

V současné podobě totiž tato část není v kontextu celé právní úpravy kritické infrastruktury formulována systematicky správně, jelikož není provázána s dobou, kdy přístav během krizové události plní svou ochrannou funkci. I dle důvodové zprávy Návrhu nařízení má být cíleno právě na akt plnění ochranné funkce během povodní a dalších krizových stavů.

Dodáváme však, že s uvedením provozu veřejných přístavů s ochrannou funkcí v příloze Návrhu nařízení primárně nesouhlasíme.

Tato připomínka je zásadní.

13. K části II. Doprava, E. Veřejná doprava, odst. 1, písm. c)

Žádáme upravit text následovně:

1. Veřejné služby v přepravě cestujících po železnici a jinými druhy drážní dopravy a po silnici

- a) Dopravce zajišťující dopravní obslužnost státu službami v přepravě cestujících podle § 4 zákona o veřejných službách v přepravě cestujících,
- b) dopravce zajišťující dopravní obslužnost kraje službami v přepravě cestujících podle § 3 odst. 2 zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, který přepraví více než 50 000 000 cestujících za rok, nebo
- c) dopravce zajišťující dopravní obslužnost obce podle § 3 odst. 3 zákona o veřejných službách v přepravě cestujících, který přepraví více než ~~50 000 000~~ 10 000 000 cestujících za rok.

Odůvodnění:

Minulé zkušenosti zejména v době covidu ukázaly potřebnost zahrnutí této části dopravy mezi subjekty kritické infrastruktury.

Tato připomínka je zásadní.

14. K části V. Zdravotnictví, bod 6. Výroba základních léčivých přípravků

Žádáme upřesnit text následovně:

Držitel povolení k výrobě léčivých přípravků podle zákona o léčivech vydaného Státním ústavem pro kontrolu léčiv, který není mikropodnikem, malým podnikem nebo středním podnikem⁴⁾ a jako držitel rozhodnutí o registraci uvádí na trh v České republice kriticky důležitý léčivý přípravek⁹⁾, který na tomto území vyrábí

v rozsahu výroby jeho účinné látky nebo konečné lékové formy, vyjma výroby pro výzkumné účely, a zároveň se takového kriticky důležitého léčivého přípravku na trhu v České republice spotřebovává **denně**

Odůvodnění:

Text je nyní nejasný a může působit potíže. Chybí tam, za jaký časový úsek se spotřeba počítá, proto navrhuje doplnění slova „denně“.

Tato připomínka je zásadní.

15. K části V. Zdravotnictví, bod 8. Distribuce léčivých přípravků

Žádáme, aby bod 8. (dle návrhu znějící: „8. Distribuce léčivých přípravků Držitel povolení k distribuci léčivých přípravků vydaného Státním ústavem pro kontrolu léčiv, který není mikropodnikem, malým podnikem nebo středním podnikem⁴⁾.“) **byl nahrazen textem:**

„8. Distribuce léčivých přípravků

Držitel povolení k distribuci léčivých přípravků vydaného Státním ústavem pro kontrolu léčiv, který,

- a) je velkým podnikem,**
- b) za účelem dodávání léčivých přípravků tyto obstarával a skladoval s využitím vlastní skladovací a přepravní infrastruktury, a**
- c) v posledním kalendářním roce fyzicky dodával léčivé přípravky osobám uvedeným v § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, s výjimkou**
 - 1. distributorů léčiv,**
 - 2. prodejců vyhrazených léčivých přípravků a**
 - 3. provozovatelů oprávněných k výdeji podle § 82 odst. 2 písm. e) zákona o léčivech, pokud jde o radiofarmaka.“**

Odůvodnění:

Na základě znění návrhu důvodové zprávy k návrhu nařízení vlády („NV“) se připomínkové místo domnívá, že legislativní text v návrhu NV je uveden zřejmě nesprávně, jelikož je v zjevném rozporu s textem samotné důvodové zprávy („DZ“).

DZ pracuje se strukturovaným vymezením základní služby a jejích kritérií významnosti, které pracují s věcným vymezením těch činností zahrnutých pod distribuci léčivých přípravků, které jsou klíčové pro funkční kritickou infrastrukturu České republiky. Základním parametrem tohoto vymezení je zacílení právní úpravy na ty subjekty, které mají vlastní skladovací a přepravní kapacity a fakticky provádějí distribuci léčivých přípravků, neboť právě tyto subjekty jsou pro fungování základní služby nenahraditelné.

DZ k tomuto bodu 8. doslova zní takto: „Kritéria pro distributory léčivých přípravků byla zvolena tak, aby subjektem kritické infrastruktury byly pouze takové subjekty, jejichž činnost je stěžejní pro zajištění zásobování trhu v České republice léčivými přípravky, přičemž toto zásobování provádí s využitím vlastní skladovací nebo přepravní kapacity. Tímto vymezením dochází k zacílení právní úpravy na subjekty, které fakticky provádí distribuci léčivých přípravků. Za účelem uvedeného tak jsou stanoveny následující podmínky - subjekt je držitelem povolení k distribuci léčivých přípravků vydaného SÚKL, je velkým podnikem a v posledním kalendářním roce fyzicky dodával léčivé přípravky osobám uvedeným v § 77 odst. 1 písm. c) zákona

č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech), ve znění pozdějších předpisů, s výjimkou distributorů léčiv, prodejců vyhrazených léčivých přípravků a provozovatelů oprávněných k výdeji podle § 82 odst. 2 písm. e) zákona o léčivech, pokud jde o radiofarmaka, a za účelem dodávání léčivých přípravků tyto obstarával a skladoval s využitím vlastní skladovací nebo přepravní infrastruktury. Uvedené výjimky pak zohledňují skutečnost, že předmětné aktivity, nejsou z pohledu zajištění kritické infrastruktury podstatné pro dostupnost léčiv na trhu v České republice.“

Dle názoru připomínkového místa tak DZ zcela a přesně odpovídá textu, který připomínkové místo pro bod 8. navrhuje a současně textu, který byl v předchozích připomínkových řízeních opakovaně navrhován.

Navrhované řešení (současně již podchycené odůvodněním v DZ) je navíc logickým řešením v prostředí České republiky a specifik jejího trhu i fungování distribuce léčivých přípravků. K tomu si dovoluje připomínkové místo uvést především následující:

Distributoři léčivých přípravků mají a mohou být potřební k zajištění funkce státu tehdy, když mají kapacity zajišťující, že léčivé přípravky různých forem budou dopraveny poskytovatelům zdravotních služeb, včetně lékáren, případně samostatně skladovány a přepravovány. Protože ale držitelem povolení k distribuci je mnoho subjektů, které fyzické dodávky poskytovatelům zdravotních služeb neprovádějí nebo disponují pouze velmi omezenou skladovací kapacitou s ohledem na omezené portfolio distribuovaných přípravků (kdy se takto zpravidla starají pouze o přípravky držitele rozhodnutí o registraci do jehož koncernu patří), nedává smysl, aby na tyto subjekty stát v kritické situaci právě při takové službě spoléhal.

U distributorů, kteří distribuční činnost vykonávají s používáním distribučních (typicky skladovacích) kapacit jiných distributorů, resp. schválených pro jiné distributory, by ve skutečnosti nebylo vhodné, aby zajištění funkce státu na jejich kapacity spoléhalo. V takovém případě by totiž distributor využívající kapacitu jiného distributora (tedy z pohledu kapacity jakýsi sekundární distributor) jenom odebíral nebo blokoval kapacitu primárního distributora. V takové situaci je tudíž zásadní zajistit pro zajištění základní služby kapacitu právě primárního distributora – toho, který pro účely výkonu distribuční činnosti využívá vlastní infrastrukturu.

Vymezení základní služby a její významnosti se tak navrhuje provést prostřednictvím vymezení velikosti podniku (velký podnik), kapacity (vlastní skladovací a přepravní kapacita) a typem činnosti distributora (dodávky poskytovatelům zdravotních služeb – technicky provedeno vymezením výjimek z toho, komu smí být podle zákona dodáno). Tyto výjimky zahrnují jednak jiné distributory (cílem je pokrýt činnost spočívající v dodávkách poskytovatelům), prodejce vyhrazených léčivých přípravků (tyto přípravky není na místě považovat za kriticky důležité a prodejci vyhrazených léčivých přípravků nejsou oprávněni nakládat s jakýmkoli kritickými přípravky) a konečně pracoviště nukleární medicíny.

Vymezení základní služby a její významnosti podle tohoto návrhu je provedeno podle stejného klíče a logiky jako v ostatních případech části V. a i ostatních částí přílohy, tedy s analogickým využitím kritérií významnosti – tedy možného dopadu kritické situace na základní službu.

Připomínkové místo dále považuje za klíčové připomenout, že pokud by zůstal bod č. 8. beze změny zde navrhované, pak by došlo ke zcela zásadnímu zpřísnění fungování vyšších desítek, možná nízkých stovek subjektů, které se nyní pohybují v oblasti distribuce léčivých přípravků. Zátěž, která by na tyto subjekty de novo dopadla (a to i přesto, že by nakonec jako kritické nebyly určeny), v administrativní rovině, v nutnosti změnit vnitřní dokumentaci, fungování, v dodatečných mzdových nákladech, v nákladech na nové dodavatele, může vést k tomu, že některé z těchto subjektů trh opustí a distribuci léčivých přípravků se

nadále věnovat nebudou. Tím se potenciálně dále zhorší dostupnost léčivých přípravků na trhu v České republice, zvláště pro některé specifické odběratele, případně se sníží kapacita, kterou budou mít zásadní hráči k dispozici pro případné zabezpečení základní služby v kritické situaci. Připomínkové místo se domnívá, že taková zátěž dopadající na soukromé podnikatelské subjekty je zcela nepoměrná k potenciálním (a velice nejistým) přínosům, které by snad mohlo vymezení základní služby a její významnosti v podobě bez navrhované změny pro Českou republiku mít a představuje nedůvodný, nepřiměřený a neúčelný zásah do práva na podnikání.

Obdobně je třeba vzít v potaz, že pokud by zůstal bod č. 8. beze změny zde navrhované, množství subjektů, které mohou být určeny jako kritické, bude v rámci celého odvětví ZDRAVOTNICTVÍ a možná v rámci všech odvětví v NV, nejvyšší – a to jak relativně (tedy ze subjektů alespoň v nějaké podobě poskytující službu v ČR), tak absolutně. Všechny tyto kritické subjekty pak bude mít na starosti Ministerstvo zdravotnictví, které jim bude poskytovat metodické vedení a jinou podporu. Taková zátěž při potenciálních desítkách až stovkách kritických subjektů jen v oblasti distribuce léčivých přípravků musí též být vzata v potaz. Připomínkové místo se domnívá, že taková zátěž je zcela nepoměrná k potenciálním (a velice nejistým) přínosům, které by snad mohlo vymezení základní služby a její významnosti v podobě bez navrhované změny pro Českou republiku mít.

Navíc si dovoluujeme poukázat na to, že vymezení základní služby a její významnosti bylo již v rámci přípravy návrhu zákona a podzákoných předpisů, včetně návrhu NV, opakovaně diskutováno s příslušnými orgány, zejména Ministerstvem zdravotnictví a výše navrhované znění lze považovat na těchto jednáních za dosažený kompromis.

Ze všech výše uvedených důvodů tak máme za to, že návrh NV má být v příloze, její části V., bodu č. 8 upraven tak, jak je uvedeno shora.

Tato připomínka je zásadní.

16. K části VIII. DIGITÁLNÍ INFRASTRUKTURA, písm. B. Veřejné komunikační sítě a veřejně dostupné služby elektronických komunikací, bod 1.

Navrhujeme změnit text následovně:

Poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, který na relevantním trhu České republiky dosahuje nejméně 10 % podílu. a) je velkým nebo středním podnikem, b) je poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací skrze nejméně 350 000 aktivních mobilních SIM karet na území České republiky, nebo c) je poskytovatelem nejméně 100 000 aktivních pevných internetových přípojek na území České republiky

Odůvodnění:

V tuto chvíli není zřejmé, jak by měla být 10% hranice stanovena, protože:

- z hlediska posuzování významnosti kritéria poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací byla zvolena **dle důvodové zprávy k NV** hodnota 10% podílu na trhu s přihlédnutím ke skutečnosti, kdy stejný objem podílu na trhu je použit agenturou **EU ENISA, pro stanovení kritéria**, od kterého má za povinnost poskytovatel veřejné služby elektronických komunikací zpracovat a **zaslat hlášení o vzniku závažného narušení ve veřejné síti**.

- Ale navazující **národní legislativa** (vyhláška č. 380/2022 Sb. kritériích určení závažného narušení bezpečnosti sítě a služby a ztrátě integrity sítě a rozsahu a formě předávání informací o narušení) a související metodický pokyn ČTÚ (Čj. ČTÚ-7 421/2023-604) k hlášení o vzniku závažného narušení ve veřejné síti od roku 2022 nepracuje s % (do té doby s % pracovala) a vycházející také z metodiky ENISA (viz kapitola 1 výše uvedeného metodického pokynu ČTÚ), **ale s absolutními hodnotami** počtu postižených účastníků/přístupů vždy v určitém časovém intervalu.

V tuto chvíli není také zřejmé, jak bude 10% hranice podílu z pohledu subjektu kritické infrastruktury určována, zda se míní 10 % pokrytí, účastníků, SIM karet, přípojek, zda se jedná o maloobchodní anebo velkoobchodní trh, jakých typově služeb atd. Současně není zřejmé, jak je definován relevantní trh, když relevantní trh se vždy určuje geograficky, časově a obsahově. Navíc data pro sebeurčení podniku o takovém trhu, i kdyby byl vymezen přesně, by musela být rozumně dostupná, což nejsou. Telekomunikační operátoři nemají přístup k datům o celé veřejné síti pro daný relevantní trh v rámci České republiky.

Také není jasné, jak bude hranice podílu z pohledu subjektu kritické infrastruktury jako poskytovatele základní služby zjišťována u operátorů, kteří nemají maloobchodní zákazníky, typu fyzické osoby nepodnikající (B2C), kde se dobře počítá % podíl, ale pohybují se buď na velkoobchodním telekomunikačním trhu, kde prodávají služby dalším telekomunikačním operátorům anebo pracují s maloobchodním zákazníkem, typ právnická osoba (B2B) různé velikosti (dle metodiky EU).

Tato připomínka je zásadní.

17. K části VIII. DIGITÁLNÍ INFRASTRUKTURA, písm. B. Veřejné komunikační sítě a veřejně dostupné služby elektronických komunikací, bod. 2

Navrhujeme změnit text následovně:

Provozovatel veřejné sítě elektronických komunikací, která zajišťuje dostupnost služby elektronických komunikací, který ~~na relevantním trhu České republiky dosahuje nejméně 10 % podílu~~ má nejméně 20% tržní podíl v počtu účastníků dané služby elektronických komunikací.

Odůvodnění:

Takto použité vymezení povinné osoby není smysluplné a není zejména zřejmé, k jakému základu se 10 % vztahuje. Není zřejmé, zda se míní 10 % pokrytí, účastníků, SIM karet, přípojek, zda se jedná o maloobchodní anebo velkoobchodní trh, jakých typově služeb atd. Současně není zřejmé, jak je definován relevantní trh, když relevantní trh se vždy určuje geograficky, časově a obsahově. Navíc data pro sebeurčení podniku o takovém trhu, i kdyby byl vymezen přesně, by musely být rozumně dostupné, což nejsou. Telekomunikační operátoři nemají přístup k datům o celé veřejné síti pro daný relevantní trh v rámci České republiky.

Tato připomínka je zásadní.

18. K části VIII. DIGITÁLNÍ INFRASTRUKTURA, písm. C, bod 6 Poskytování služby datového centra

Navrhujeme vedle stávajícího kvantitativního technického kritéria (příkon datového centra alespoň 0,7 MW) doplnit definici významného datového centra o doplňující kritérium počtu zákazníků:

„Poskytovatel služby datového centra, jehož maximální příkon činí nejméně 0,7 MW a poskytuje službu datového centra nejméně deseti zákazníkům.“

Odůvodnění:

Současný návrh zákona definuje datové centrum jako prvek kritické infrastruktury výlučně na základě technického parametru – minimálního elektrického příkonu 0,7 MW. Tento přístup však nereflektuje faktický společenský a systémový význam datového centra, který může být dán i šíří jeho zákaznické základny. Datové centrum s nižší kapacitou může obsluhovat velké množství různorodých subjektů, jejichž kumulovaná závislost na této infrastruktuře je vysoká.

Doplněním druhého kritéria – minimálního počtu 10 zákazníků – se do vymezení kritické infrastruktury vnáší důležitý funkční a provozní aspekt, který doplňuje energetické hledisko. Navrhovaná změna přináší následující výhody:

1. Zajištění skutečně systémové relevance:

Počet zákazníků slouží jako ukazatel dopadu selhání dané infrastruktury. Výpadek datového centra, které poskytuje služby více subjektům, má multiplikovaný dopad – například na digitální služby veřejného i soukromého sektoru. Zavedením kombinovaného kritéria se omezí situace, kdy by kritickým prvkem bylo zařízení sloužící jedné velké firmě, ale nikoliv menší centrum podporující kritickou infrastrukturu různorodých provozovatelů.

2. Soulad se zahraniční praxí:

Například v Německu je v rámci vyhlášky BSI-KritisV u telekomunikačních a IT služeb zohledňován počet obslužených zákazníků – běžně jako mezní hodnota 500 000 obsluhovaných osob. Nejedná se tedy výhradně o technické parametry, ale o rozsah dopadu a závislosti společnosti.

V Spojeném království byla datová centra v roce 2024 zařazena mezi Critical National Infrastructure na základě jejich role v digitální ekonomice a početnosti jejich zákaznické základny – nikoliv na základě energetických nároků.

3. Omezení zbytečné regulace:

Zavedení kombinovaného kritéria zajistí, že jako kritická infrastruktura budou vyhodnocována pouze ta datová centra, která mají současně dostatečnou technickou kapacitu a strategický dopad. Tím se zabrání nadměrnému zatěžování provozovatelů menších nebo specializovaných zařízení, která nejsou systémově významná.

4. Prevence obcházení regulace

Zůstane-li příkon jediným kritériem, vzniká možnost účelového dělení provozů (např. 0,6 MW v několika lokalitách), čímž by provozovatel **formálně unikl režimu kritické infrastruktury**, přestože reálně zajišťuje služby velkému množství zákazníků.

Doplněním zákaznického kritéria se **uzavírá tato mezera a zajišťuje rovné postavení** subjektů s podobnou rizikovostí.

Závěr:

Navrhujeme tedy doplnit stávající definici prvku kritické infrastruktury o druhé podmíněné kritérium – minimální počet 10 zákazníků, přičemž obě podmínky musí být splněny současně. Tato úprava přispěje ke zpřesnění identifikace skutečně relevantních prvků infrastruktury, bez nadměrného rozšiřování rozsahu regulace, a současně přiblíží právní úpravu ČR standardům osvědčené zahraniční praxe.

Tato připomínka je zásadní.

19.K části XI. Výroba, zpracování a distribuce potravin, B. Skladování a distribuce potravin, bod 1. písm. a)

Žádáme vypuštění předmětné části ustanovení:

1. ~~Služby dodavatelského řetězce potravin, včetně skladování a logistiky~~

a) ~~Provozovatel nejméně 100 prodejen potravin v rámci jedné sítě o rozloze prodejní plochy jednotlivých prodejen nejméně 200 m², nebo~~

b) ~~provozovatel distribučního centra prodejce potravin o rozloze nejméně 50 000 m².~~

2. 1. ~~Velkoobchodní distribuce potravin~~

Velkoobchodní distributor potravin, jehož podíl na velkoobchodním trhu s potravinami je nejméně 10 %.

Odůvodnění:

Příloha k nařízení vlády zahrnuje mezi kritéria významnosti pro zařazení poskytovatele základní služby na seznam subjektů kritické infrastruktury mimo jiné provozovatele nejméně 100 prodejen potravin v rámci jedné sítě o rozloze prodejní plochy jednotlivých prodejen nejméně 200 m² (dále jen „**provozovatelé maloobchodních prodejen**“). Tím jde nad rámec Směrnice, která provozovatele prodejen mezi subjekty kritické infrastruktury nezahrnuje. Ze stejného důvodu považujeme za tzv. gold-plating zařazení provozovatelů distribučních center prodejců potravin o rozloze nejméně 50 000 m².

Takový postup by představoval významný zásah do práv, ale zejména povinností provozovatelů maloobchodních prodejen a souvisejících distribučních center, a to bez konkrétního pozitivního dopadu na odolnost kritické infrastruktury. Došlo by rovněž ke zvýšení jejich administrativní zátěže a nákladů, a naopak k ohrožení jejich konkurenceschopnosti.

Navíc je tak činěno bez hlubší analýzy, když je v důvodové zprávě uvedeno pouze, že „*při posuzování naplnění kritérií významnosti bude stěžejní počet prodejen a rozloha jejich prodejní plochy, rozloha distribučního centra nebo procentuální podíl na velkoobchodním trhu s potravinami*“.

Vzhledem k tomu, že, nad rámec Směrnice, navrhované zahrnutí provozovatelů maloobchodních prodejen a provozovatelů distribučních center těchto prodejců potravin (většinou tentýž prodejce) by pro tyto subjekty znamenalo výrazné zvýšení povinností, administrativní zátěže a nákladů, a to bez konkrétního pozitivního dopadu na odolnost kritické infrastruktury, navrhujeme vypuštění předmětné části ustanovení.

Tato připomínka je zásadní.